

KGST-tanácskozás Budapesten

A KGST közlekedési állandó bizottságának 4. számú autóközlekedési és útügyi szekciója július 7-13. között Budapesten tartotta 4. ülését. Az ülésen részt vett a Bolgár Népköztársaság, a Magyar Népköztársaság, a Német Demokratikus Köztársaság, a Lengyel Népköztársaság, a Román Népköztársaság, a Szovjetunió, a Csehszlovák Szocialista Köztársaság küldöttsége, jelen voltak a KGST-titkárság munkatársai és az OSZSZD — a szocialista vasutak együttműködési szervezete — főbizottságának képviselője.

Az értekezleten számos fontos problémát vitattak meg, így az autóközlekedés és a közutak további fejlesztésével kapcsolatos kérdéseket, beleértve a KGST országok közötti gépkocsifurvarozások szervezésére vonatkozó intézkedéseket. Megvitatták továbbá a autóközlekedés és a közutak 1966-1970 közötti fejlesztési tervének koordinálását. (MTI)

Kétezer vagon cukor terven felül

**Idén még nagyobb termést várnak
a cukorgyárak — 165 milliót költöttek
a cukoripar korszerűsítésére**

Az eddigi leghosszabb cukorgyártási idényét sikerrel bonyolította le a cukoripar. Üzemei általában 152 napot dolgoztak, volt azonban olyan gyár is, amely 170 napig szünet nélkül termelt.

A 11 cukorgyár összesen csaknem kétezer vagon cukrot készített terven felül.

Az idén kétszeresen nagy feladat előtt áll a cukoripar. Egyrészt mert a kampány elhúzóásával kerek egy hónappal később kezdhetik hozzá az üzemek karbantartásához, másrészt pedig a tavalyihoz képest 26 000 holdal növekedett a cukorrépa vetésterület. Az eddigi kedvező időjárás nyomán várhatóan a termés is kedvezően alakul, s a számítások szerint

mintegy 360 000—370 000 vagon cukorrépa dolgozhat fel a gyárak.

A 11 cukorgyárban, a kétszedem ellenére, már végez-

tek a szükséges javítások 80 százalékával. Az üzemek jelentése szerint az egy hónapnál későbbi kezdés ellenére a szokásos időben végeznek a karbantartási munkálatokkal, s augusztus közepén megkezdődhetnek az üzemi főpróbák.

A gyárak korszerűsítésére mintegy 165 millió forint beruházást használt fel a cukoripar.

Az üzemek jobb felkészülése a bevásárlást is megkönnyíti. A tavalyi ezer vagonnal szemben az idén 1700 vagon előre csomagolt kristálycukrot adnak a gyárak a kereskedelemnek. A korszerűsítés nyomán például megszüntetik a kaposvári cukorgyár »mökkájára« elhangzott panaszokat. Az új berendezések segítségével ugyanis az idén ez az üzem is a szerencsiéhez hasonló finomabb, fehérebb mokka-cukrot készíti. (MTI)

A FANFÁROK HANGJA

Írta: Siklós János

E GY HÉT MŰLVA a Dóm téren ismét megszólalnak a fanfárok, homályba burkolózik a tribün, felragyog a rivalda s néhány másodperccel később Erkel zenéje csendül a Hunyadiban.

A Szegedi Szabadtéri Játékok születésénél ott voltunk mindannyian. Azóta hatodszor rendezi meg Szeged városa ezt a nemzetközi érdeklődésre számot tartó kulturális produkciót. Ismert és mégis új, megszokott és mégis izgalmas okoz a játékok nyitánya. Ez az érdeklődés változatlanul olyan mint az elmúlt esztendőben, amikor valóban újdonság számba ment a Dóm téren a fanfárok hangja. Ennek az érdeklődésnek az indítékai nemcsak lokális eredetűek, persze a szegediek és a Csongrád megyeiek figyelő érdeklődése teljesen érthető is. Hiszen az elmúlt években a megye munkássainak, parasztosságának és értelmiségének egyik legnépesebb találkozó helyévé vált a Dóm tér: tizezrével, — nem tévedés! — tizezrével találkoztak össze emberek, akiket a művészi műsor, a kulturális élmény hívott az árkaók közé. Emlekezzetek, hogy szinte minden próbán a lezárt kapuk körül ezrével tolongtak akiket néha karhatalmi segídéllettel kellett eltanácsonni, mert már az előadások kezdete előtt szeretnék volna megnézni egy-egy nagy bemutató előkészületeit. Ragyogott a város, mindenki takarított, nemcsak hivatalosan a köztisztasági vállalat, a házfelügyelők, a magánházak lakói, üzletek kirakatrendezői... úgy kicsinosították Szegedet, hogy a környező városokból és községekből érkeztek minden alkalommal megcsodáltaik.

Nincs az országnak jelentősebb városa, ahonnan ne érkeztek volna különvonalon, vagy autóbusszon, személygépkocsi-karavánokkal. De szinte évről évre szaporodik azoknak a külföldi vendégeknek a száma is, akik fontosnak tartják a szegedi játékok megtekintését, mert nem egyszerű színházi előadásról van szó, hanem olyan különleges művészi élményt nyújtó előadásokról, amelyeket közhírházban nem lehet úgy megnézni és előadni. Még híresebbé tették a várost és a megyét a játékok nemcsak az ország előtt, hanem egy kicsit Közép-Európában is. Úgyis nyilvánvalóan nincsen olyan ország körülöttünk, amelyből érdeklődők nem jártak itt, tehát mindenüvé eljut a szabadtéri játékok híre. Egy-

egy évad lezárása után az értékelő vélemény az elmúlt öt esztendőben mindig pozitív művészi mérleggel zárult.

MOST, EBEN AZ ÉVBEN hasonló képbonatkozik ki. Kitűnő műsorral és szereplőkkel, éppen olyan nagy készülődéssel, mint a korábbi években. Ha valami változik: ez csak a mérleg lehet, amely művészi sikerekben biztosan felülmúlja az előző éveket. Ugyanolyan szorgalommal dolgoznak a város csinosításán, kirakatok ízléses elrendezésén, mint a korábbi esztendőben. De sokkal több kulturális rendezvény, verseny és kiállítás, szórakozási lehetőség nyílik itt, Szegeden, mint az előző években. A Szeged Városi Fesztivál Bizottság gondoskodik arról, hogy a játékokon kívül sokféle kulturális és sportlényben legyen része a szegedieknek és minden látogatóknak, akj ide érkeznek.

Nincsen üzem, hivatal, vagy termelőszövetkezeti iroda, ahol ne kerülne szóba a szabadtéri játékok műsora, az előadások szereplőgárdája és végeredményben az a konkuzió, hogyan jussanak el az előadásokra a megye távolabbi községeiből, városaiól is. Mert leggyakrabban nem másról van szó, mint az utazás gondjainak mérlegeléséről, megoldásáról. De mint ahogyan eddig mindig megtalálták a módját termelőszövetkezetek elnökei, igazgatói, hogy az érdeklődő munkások és szövetkezeti gazdák eljussanak a Dóm tere, semmi kétségünk nincs az iránt, hogy ebben az évben is megoldják az utazást, s elhárítanak más esetleges akadályozó okot is.

KÜLÖNÖSEN ÉRDEKES ebből a szempontból a teherautók »feldozása«, autóbusszok igénylése, személygépkocsi-tulajdonosokkal való »összehazasodás« erre az útra és még ezer mód, amelyet a találemény vezetői előteremtettek. Nem hiszem, hogy megtörténhetne idén, hogy egy-egy üzem, vagy termelőszövetkezet jegy nélkül maradjon, mint ahogy az a korábbi években sajnos elég gyakran előfordult. A közönség szervezők eljutottak valamennyi üzembe és termelőszövetkezetbe, hivatalba és intézménybe... s most már nemcsak a vezetők, funkcionáriusok köréig, hanem az üzemek munkásaihoz, szövetkezeti dolgozókhöz, tisztviselőkhöz, vagyis a játékok iránt érdeklődő tömegekhez. Bármelyik üzemben, vagy szövetkezetben fordulunk meg, s megkérdezzük, folyik-e valahoj a játékok jegyeinek árusítása — igenel válaszolnak. A szentesi járásban és a makói járásban találunk elvettve szövetkezeteket, ahol arról panaszkodtak, hogy az érdeklődés ugyan megvan a szövetkezetek igazgatóságában és a tagság körében is, de sajnos ezideig jeggyel még nem találkozottak. Jó lenne, ha a hátralevő egy hét alatt a jegyek terjesztésével foglalkozó szervek és személyek felülvizsgálják a kimaradt »fether foltokat« és tisztáznak mindenütt az ellenük felhozott vádat azzal, hogy jegyet biztosítanak minden érdeklődő számára.

Ez azért is rendkívül fontos, mert a Szegedi Szabadtéri Játékoknak már olyan nagy szellemi és kulturális jelentősége van, hogy szinte nélkülözhetetlen szellemi szükségletek kielégítését szolgálja Szegeden és a megyében. Ha megszűnne, olyan hiányérzet keletkezne Szegeden, de egész Csongrád megyében is, hogy az emberek egymástól kérdeznék: mi történt, hoi kapjuk meg azokat a kulturális értékeket, amelyeket a játékok biztosítottak számunkra? Ezt az érdeklődést nem szabad csorbítani azzal, hogy némely helyen nem tudnak időben biztosítani jegyeket.

A LOKÁLPATRIOTIZMUS Szegeden — vele Csongrád megyében — az érdeklődésben s a játékok támogatásában jelentkezik. Nemcsak üzemek, intézmények vezető köreiben, hanem a dolgozó tömegekben is. Hangsúlyval mondott Csongrád megyét, mert ott is ugyanaz a lokálpatriotizmus, mint Szegeden a Felsővárosban, vagy Rókuson... Mert Szeged éppen úgy Csongrád megyéé, mint ahogyan Csongrád megyéé Szegedé is. A mi megyénk »fővárosában« lezajló minden esemény megyei esemény is és minden megyei esemény szegedi is. Ez az egészséges szellem hatja át több mint 300 ezer felnőtt gondolkodását akkor is, amikor ipari kérdések, mezőgazdasági problémák megoldásáról van szó és akkor is, amikor az ország egyik legnagyobb kulturális rendezvényének előkészületeiről ad számot Szeged városa.

Minden évben nagyon sok törődéssel jár a Szegedi Szabadtéri Játékok, s nemcsak a művészi produkciók meghatározásával, a színre kerülő darabok rendezésével, hanem emellett a közönség szervezésével, a kisegítő rendezvények színvonalas és sokrétű kidolgozásával, a külföldiek és az ország más vidékéről érkezők elhelyezésével, a vendéglátóipar el-látó szolgálatának kibővítésével. Mindezeket felül is még sok-sok egyéb szerteágazó munka előzi meg azt az időt, amikor a fanfárok hangja először csendül a szegedi Dóm falai előtt. Ezt tudják az üzemi munkások, szövetkezeti gazdák és tisztviselők alkalmazottak, méltányolják is azoknak a fardozását, akik hosszú-hosszú hónapok megfeszített munkájával készítik elő azt az egy hónapot, amikor Szeged kultúrájára figyel az ország.

EZ A FIGYELMESSÉG mutatkozott meg az előző években is. Üzemigazgatók, szövetkezeti elnökök módjával ugyan, de a legkiválóbb dolgozóknak jegyet biztosítottak. Nézzék meg jutalomképpen is Szegeden a nagyszerű, kulturális élményt nyújtó előadásokat. Ezt a gyakorlatot helyeselni lehet most is, persze legfeljebb olyan mértékben mint a korábbi években, hogy csak a legkiválóbb munkások, szövetkezeti gazdák és tisztviselők részesüljenek ebben a jutalomban. Tárjgyutalmak, esetenként könyvjutalom helyett is a játékok megtekintését szolgáló jegyet biztosítja számukra az igazgatóság. Mégegyszer hangsúlyozom azonban, hogy a figyelmességnek ez a módja amennyire kedves, annyira felelősséggel jár is: csak azok érdemlik meg ezt a gesztust, akik erre munkájukkal valóban rászolgáltak.

Egy hét múlva megszólalnak a szegedi Dóm falai között a fanfárok, üzemi munkások, szövetkezeti gazdák, értelmiségiek és alkalmazottak letesznek napi gondjukat és ott ülnek a sötétbe burkolozó tribünön, hallgatják Erkel örökbecsű melodiját, Farkas Vidroczkijának szép dallamait, s megnézik Honegger Johannáját, Bartók A fából faragott királyfi-ját, Verdi klasszikus darabját az Aidát, s búcsúként ez évben a Magyar Állami Népi Együttes műsorát, a Kisbajtár-t.

OTT TALÁLKOZUNK majd a nézőtérén. Napi gondunkat félretéve gyönyörködünk abban, ami szabad életünkben árad: a »masfokú színművészetünkben, amelyet mi csináltunk, közösen szegediek és Csongrád megyeiek, munkások, parasztok, értelmiségiek — mi valamennyien.

A konzervgyártás segédcsapata

Már több hete, hogy vizsgák után szétröppentek a szegedi technikumból, gimnáziumokból, szakközépiskolákból a diákok. Néhány nap múlva azonban mintha találkozó adtak volna egymásnak a Szegedi Konzervgyárban. Közel 600-an jelentkezték munkára, hogy hasznosan töltsék a vakáció egy részét. E népes ifjúnunkas gárdát látva a gyárudvaron a vezetőktől kérdeztem, hogyan segít ez az új munkáshad?

— Általában szorgalmasak, szofogadók. A konzervgyártásnak ma igen jó segédcsapata a diáksereg. — E meleg, dicséret szavakkal néhányan vitába szálltak. Magam is »bedobtam« még néhány kérdést a beszélgetés tavába, s mint a bedobott kő nyomán a gyűrűk az igaziz tó tükrén, gyűrűzött a válsz.

A konzervipar kozmetikusai

Abraham Antalné igazgatónő elmondta, hogy a többség becsületes, iparkodó. Nagy segítség munkájuk a gyárnak, mert mióta felépült a kábelgyár, bővültek az üzemek, a szezonmunkára már a felnöttek közül csak kevesen vállalkoznak. Mások arról beszéltek, hogy a jók között akadnak egyebek is.

Amikor a fiataloktól kérdeztem, milyen érzés segíteni, dolgozni, illedelmesen feleltek. A konzervipar kozmetikusainak nevezik magukat a cimkézők. Ez találó kifejezés, hiszen ők, Biluska Olga, Vajda Zsuzsa, Ördög Júlia, Pappfalvi Mária és mások tüntetik el az üvegekről a szennyeződést, tisztogatják a fedőlapot, s ellátják cimkéikkel az üvegeket, dobozokat.

— Aki nem jártas a szakmában — mondják mint szakmabeliek — el sem hiszik, milyen sokrétű munkát végzünk mi. Voltaképpen mi tesszük tisztába és öltöztetjük a »gyereket«, készítjük a nagy útra.

Akik géphez jutotak

A cimkéző idegennyelvű szövege tanúsítja, valóban hosszú útra készítik a zöldborsót, a zöldbabot, s a többi zöldség- és gyümölcskonzerveket. A cimkézőbrigád közül csak egy gépesített, a többi amolyan — mint ők mondják — kisipari együttes. Mondanom sem kell, azok a boldogabbak, büszkébbek, akik géphez jutotak. A cimkézőgépet kezelni az ő szemükben nagy dolog, megtiszteltetést jelent. Ki

tudja miért, talán azért a nagy érdeklődés, mert amikor először beléptek a nagy raktárajtón, s körültekintve a masinát, az idősebb generáció egyik tagja így szólt hozzájuk:

— Ne nyúljatok a géphez! — A lányok arrébb húzódtak, néhányan azonban kezüket rajta felejtették. Szerették volna bekapcsolni, látni, mit tud a gép. — A kezeteiket is vegyétek le róla! — Ezt a félmondatot csak úgy maga elé mondta a figyelmeztető a többiekkel együtt.

Ezekből lesz valami

— Még majd elrontják. Ilyenek ezek a fiatalok, hirtelenek. Azt hiszik, csak belépnek a gyárkapun, s máris mindent tudnak. Pedig ebből a gépből csak ez az egy van. — Fejét ingatta rosszallóan, s csak úgy sügta oda idősebb társainak: — Nézzétek, nem tágitának, úgy látszik, szeretik a gépet ezekből biztos lesz valami.

A »valamit« most számok bizonyítják. Kétszázhatvan kartont rak be, egy brigád, ennyi a normája. Szinte minden nap teljesítik a száz százalékot. A gépet természetesen ők kezelik, felváltva. Megtanulták a törzsgárdától. Elég volt néhány nap és már önállóan dolgoztak.

— Ha az első hetek után dolgozatot kellene írni az itt tanultakról, mit írnátok? — kérdeztem őket.

— Ha egyszer majd arra kerül a sor, hogy saját konyhát vezessünk, nem vergődünk a befőtt eltevésével, sőt a főzelékhöz is konzervet használunk. No meg ha este odahaza anyu panaszkodik, hogy fáradt a mapi munka után, többet segítünk majd neki a második műszakban.

Pénzt keresni jöttünk

— Miért jöttek dolgozni? Összenevettek, s szinte egyszerre válaszoltak: — Csak úgy kíváncsiságból, szakmát tanulni. — A komolyabbak komolyságra intettek.

— Ne lódítsatok, pénzt keresni jöttünk!

— Na és mennyit?

— Az még nem derült ki, mert az első részfizetéskor keveset kaptunk, de egy-két nap múlva nagy pénz úti a

markunkat. Csak tudnánk, hogy mennyi!

— Hát nem tudják?

— De igen — szólt a csoportvezető. És már sorolta is a számokat a normaplóról. Kissé pirongatta a lányokat, miért nem mondták el őszintén, hogy mit tudnak a normáról, az óraberről, a keresetről. Hiszen minden műszak végén összeadnak, szoroznak, osztanak, számolják, hogy hány forint jut a napi keresetből egy főre. A számvetésben segítenek a tanárok is, akik ugyancsak vállalati alkalmazásban vannak a nyári időszakban, felügyelői, nevelői szerepet töltenek be — eredménnyel.

Így dolgoznak egymás mellett. Arckifejezésükön a felnöttek válás visszfénye. Fiatalok, 16—17—18 évesek. Hasznosan töltik el vakációjuk egy részét, komolyan látják el munkájukat. Ezáltal nem önefeldt, inkább magabiztos mosollyal.

Nagy Pál

Hogyan lehetne kicsiből nagyobb?

Ismét a szegedi piacról

Szegeden az autóbusszmegálló, valamint a gőzvezeték építése következtében összehúzult a Marx téri piac. A zsúfoltság enyhítése érdekében — mint ezt már jelentettük — a városi tanács a börtön előtt újabb 10 ezer négyzetméter területet tesz árusításra alkalmasvá. A piacbővítési munkák folynak.

Hogyan lehetne a meglévő helyet a legesszerűbben felhasználni? — erre a kérdésre kereste a választ tegnap délelőtt a városi tanács kereskedelmi állandó bizottságának kibővített ülése. Többek között elhangzott a megbeszélésen, hogy a jelenlegi területet nem hasznosítják megfelelően. Megoldást kellene keresni arra, hogy a piactól távolabb eső, arra alkalmas helyen parkolhassanak a lovaskocsik. Javasolták a résztvevők, hogy a kisiparosok és kiskereskedők közös erővel építsenek pavilonokat, s azokat az autóbusszmegálló szomszédságában helyezték el. Szóba került az is, hogy a város más részén is — elsősorban Új-szegeden — létesíteni kellene kisebb piacot.

Magyar gyógyszer 70 országba

A Medimpex külkereskedelmi vállalat az idei első felében lényegesen nagyobb gyógyszerexportot bonyolított le, mint a múlt, év hasonló időszakában: ma már 70 országba jutnak el a magyar gyógyszeripar termékei. A szocialista országokba irányuló export az idei első felében 28 százalékkal haladta meg a tavalyi első felévit, míg a tőkés országokba 21,2 százalékkal exportáltunk többet.